

200704017/1.

Datum uitspraak: 28 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 07/4588 en 07/4590 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 14 mei 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 januari 2007 heeft de Minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 mei 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 26 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Lid van de enkelvoudige kamer

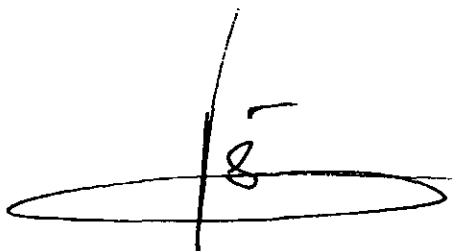
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 augustus 2007

382-527.

Verzonden: 28 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/4590
AWB 07/4588

Uitspraak van de voorzieningenrechter van 14 mei 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Burger van Nigeria,
verblijvende te
verzoeker,
gemachtigde mr. M.N.R. Nasrullah,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. P. van Zijl.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Bij besluit van 30 januari 2007 heeft verweerder de aanvraag van verzoeker tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft verzoeker beroep ingesteld. Dit beroep is geregistreerd onder nummer AWB 07/4588.

Tevens heeft verzoeker de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er toe strekt dat uitzetting van verzoeker achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het beroep.

De zaak is behandeld op de zitting van 16 april 2007 waar verzoeker niet is verschenen en de behandeling op grond van artikel 8:64 van de Awb is geschorst.

De behandeling is voortgezet op de zitting van 1 mei 2007, waar verzoeker is verschenen in persoon, bijgestaan door mr. D. Matadien, kantoorgenoot van zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Als tolk is verschenen J. Hynd.

Overwegingen

1. Ingevolge artikel 8:81 van de Awb kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
2. De voorzieningenrechter stelt vast dat het bestreden besluit op grond van het bepaalde in artikel 82, vierde lid, van de Vw 2000 geen schorsende werking heeft, zodat verzoeker op grond van dit besluit uit Nederland kan worden verwijderd. Verzoeker heeft daarom belang bij de beoordeling van het onderhavige verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening.
3. Aan de orde is de vraag of het beroep tegen het besluit van 30 januari 2007 een redelijke kans van slagen heeft.
4. Verzoeker heeft aan zijn verzoek de gronden van het beroep ten grondslag gelegd.
5. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en verzoek heeft verzoeker - kort samengevat - het volgende aangevoerd.
Verzoeker verblijft sedert februari 2001 in Nederland maar hij durfde uit angst voor de Nederlandse autoriteiten zich niet tot hen te wenden om een asielaanvraag te doen. Hij wordt gezocht door de Nigeriaanse politie omdat hij als coördinator van een groep actief was voor de politieke organisatie Massob. Twee van zijn broers werden tijdens een betoging door de Nigeriaanse politie doodgeschoten.
6. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder c en f, van artikel 31 van de Vw 2000.
7. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst.
8. Artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c van de Vw 2000 bepaalt dat bij het onderzoek naar de aanvraag mede wordt betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling niet beschikt over een voor toegang tot Nederland vereist document voor grensoverschrijding, tenzij hij zich onverwijld onder opgave van de plaats waar of waarlangs hij Nederland is binnengekomen heeft gevoegd bij een ambtenaar, belast met de grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen en daar kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel wenst.
9. Volgens vaste jurisprudentie geldt een melding binnen twee dagen na binnenkomst in Nederland als onverwijld. Volgens het rapport van eerste gehoor verbleef verzoeker sinds februari 2001 in Nederland alvorens hij op 27 november 2006 werd aangehouden en in

vreemdelingenbewaring werd gesteld. Verzoeker beschikt niet over een geldig grensoverschrijdingdocument. De omstandigheid dat verzoeker, nadat hij op 27 november 2006 werd aangetroffen als illegale vreemdeling en eerst na in vreemdelingenbewaring te zijn gesteld het onderhavige asielverzoek heeft ingediend, heeft bij verweerder ernstige twijfels opgeroepen over de betrouwbaarheid van zijn verklaringen en motieven. Verzoekers stelling dat hij zou hebben vernomen dat mensen uit Nigeria geen asiel kunnen aanvragen dan wel dat hij bang was om alhier asiel aan te vragen wegens banden tussen de Nederlandse en Nigeriaanse politie acht verweerder geen verschoonbare redenen voor het feit dat verzoeker zich niet (onverwijd) heeft gemeld. Dit klemmt volgens verweerder temeer nu verzoeker zich gelet op zijn langdurige illegale verblijf alhier op diverse manieren heeft kunnen laten informeren over de mogelijkheid tot het verkrijgen van Verdragsrechtelijke bescherming door bijvoorbeeld een rechtshulpverlener of via openbaar toegankelijke informatiebronnen.

10. Het afwijzende besluit steunt tevens op artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000. Verweerder heeft zich daartoe op het standpunt gesteld dat verzoeker geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit en reisroute te kunnen vaststellen. Volgens verweerder moet de reden welke verzoeker heeft aangevoerd voor het feit dat er geen documenten zijn overgelegd, namelijk dat verzoeker zijn paspoort zou zijn gestolen als volstrekt ontoereikend van de hand worden gewezen. Verweerder is dan ook van opvatting dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van identiteits-, en nationaliteitsdocumenten niet aan verzoeker kan worden toegerekend.

11. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder om al voorgaande redenen zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet onverwijd heeft kunnen melden bij de Nederlandse autoriteiten en dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend. Derhalve is door het voorgaande in samenhang bezien op voorhand gereede twijfel ontstaan aan de oprechtheid van verzoeker en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, hetgeen naar vaste jurisprudentie met zich brengt dat van het relaas een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan.

12. Volgens verweerder ontbreekt die vereiste positieve overtuigingskracht nu verzoeker niet beschikt over basale informatie betreffende de Massob, voor welke organisatie verzoeker stelt, als coördinator van een groep, politiek actief te zijn geweest. Ook overigens heeft verzoeker onaannemelijke en vage verklaringen afgelegd. In verband met het voorgaande werpt verweerder verzoeker tegen dat hij niet weet wanneer de Massob is opgericht en evenmin kan hij de vlag van die organisatie juist beschrijven. Ook kan hij niet de namen noemen van bekende figuren of leiders van die organisatie en weet hij niet in welke plaats het hoofdkwartier stond noch wat daarmee is gebeurd. Voorts weet verzoeker niet in welke kleuren de leden zich kleden, kent hij de naam van het volkslied van de organisatie niet en kan hij niet de juiste datum noemen waarop de oprichter de onafhankelijkheid heeft uitgesproken. Gelet hierop acht verweerder verzoekers lidmaatschap en activiteiten voor de Massob, zijnde de kern van zijn asielrelaas en grondslag voor de negatieve aandacht voor zijn persoon van de autoriteiten, niet aannemelijk. Ook heeft verzoeker niet duidelijk kunnen maken waarom de politie juist naar hem op zoek zou zijn geweest. Verzoekers verklaring dat de verhoogde aandacht naar hem uitging omdat zijn broers gedood zijn tijdens een betoging acht verweerder niet aannemelijk omdat daarbij geen sprake was van een op hen gerichte actie. Daarbij heeft verzoeker volgens verweerder de dood van zijn broers niet kunnen concretiseren en heeft hij tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de datum waarop zijn

broers zijn vermoord. Ook heeft verzoeker in eerste instantie verklaard dat toen de politie op zoek was naar hem in zijn geboortedorp hij niet in zijn eigen huis was en later weer wel. Ten slotte heeft verzoeker volgens verweerder niet kunnen vertellen wanneer hij zijn eigen huis in heeft verlaten en wanneer hij zich schuil is gaan houden.

13. Marginaal toetsend is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder met het voorgaande - in onderlinge samenhang bezien - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig te achten.

14. In beroep heeft verzoeker alsnog een faxkopie van zijn lidmaatschap van de Massob overgelegd ter nadere onderbouwing van zijn eerdere standpunt. Reeds omdat het gaat om een kopie is de voorzieningenrechter met verweerder van oordeel dat dit niet kan leiden tot het door verzoeker beoogde resultaat nu de echtheid ervan niet kan worden gecontroleerd.

15. Eerst in beroep heeft verzoeker een beroep gedaan op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) wegens zijn etnische afkomst. Omdat verzoeker behoort tot de bevolkingsgroep Igbo stelt hij bij terugkeer naar Nigeria te vrezen voor zijn leven. Verweerder heeft ter zitting verklaard dat niet wordt tegengeworpen dat verzoeker niet de Nigeriaanse nationaliteit heeft dan wel niet behoort tot de Igbo. Met verweerder is de voorzieningenrechter evenwel van oordeel dat verzoeker zijn gestelde vrees onvoldoende heeft onderbouwd. De in beroep overgelegde algemene informatie biedt naar het oordeel van de voorzieningenrechter daartoe onvoldoende aanknopingspunten. Derhalve faalt verzoekers beroep op artikel 3 EVRM.

16. De eerst in beroep aangevoerde gronden dat de twee broers van verzoeker de demonstratie, waarbij zij zijn doodgeschoten, hebben geïnitieerd en dat verzoeker door de autoriteiten in zijn land van herkomst gevangen is gezet en is gemarteld zal de voorzieningenrechter niet in de beoordeling betrekken. Deze gronden hebben alle betrekking op feiten en omstandigheden die reeds bij verzoeker bekend waren ten tijde van zijn asielaanvraag. Derhalve had verzoeker deze naar voren kunnen en moeten brengen. Om deze aangevoerde feiten en omstandigheden in een later stadium van de asielprocedure toch in de beoordeling mee te kunnen laten wegen had verzoeker volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State tenminste in het nader gehoor of in de aanvullingen en correcties daarvan summier gewag moeten maken. Onweersproken is dat verzoeker dit niet heeft gedaan.

17. Uit het voorgaande volgt dat het beroep geen redelijke kans van slagen heeft.

18. Ingevolge artikel 8:86 van de Awb kan de voorzieningenrechter, indien het verzoek wordt gedaan indien beroep is ingesteld bij de rechtbank en de voorzieningenrechter van oordeel is dat na de zitting als bedoeld in artikel 8:83, eerste lid, nader onderzoek niet meer kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak doen. Daarbij wordt opgemerkt dat partijen in de uitnodiging voor de zitting op de bevoegdheid van de voorzieningenrechter zijn gewezen en ter zitting in de gelegenheid zijn gesteld zich uit te laten over de vraag om tevens uitspraak te doen in de aan het verzoek om een voorlopige voorziening ten grondslag liggende hoofdzaak.

19. De voorzieningenrechter is van oordeel dat zich hier een situatie voordoet als bedoeld in artikel 8:86 van de Awb en zal derhalve onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. Gezien

het voorgaande komt verzoeker niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

20. Het beroep is derhalve ongegrond.

21. Gegeven deze beslissing in de hoofdzaak bestaat geen aanleiding tot het treffen van een voorlopige voorziening. Het verzoek is derhalve kennelijk ongegrond en zal daarom worden afgewezen.

22. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De voorzieningenrechter,

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening af.

Aldus gedaan door mr. J.R. van Es-de Vries als voorzieningenrechter en uitgesproken in het openbaar in tegenwoordigheid van drs. W. Smeding als griffier op 14 mei 2007.

De griffier is buiten staat
deze uitspraak te ondertekenen

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover betrekking hebbend op de beslissing in de hoofdzaak, hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **14 MEI 2007**

NASRULLAH ADVOCATEN

4
leers

Tevens per fax:

070-3651380

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Ons kenmerk: 16855/pa

Uw kenmerk : AWB 07/4590 en AWB 07/4588

HOGER BEROEPSCHRIFT

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
11 JUN 2007	
ZAAKNR.	4017-1
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op van
Nigeriaanse nationaliteit, nader te noemen: "eiser", te dezer
zake domicilie kiezende ten kantore van Nasrullah Advocaten,
gevestigd aan de 's-Gravendijkwal 37 te (3021 EC) Rotterdam,
waarvan de advocaat en procureur mr M.N.R. Nasrullah door
eiser bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van dit
hoger beroep en ondertekening ervan.

Eiser komt hierbij tijdig in hoger beroep tegen de uitspraak
van 14 mei 2007, met de procedurenummers 07/4590 en 07/4588
van de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-
Hertogenbosch, Sector Bestuursrecht. In deze uitspraak wordt
het beroep ongegrond verklaard en het verzoek voorlopige
voorziening afgewezen. Het beroep richtte zich tegen de
beslissing, d.d. 30 januari 2007, van de Staatssecretaris van
Justitie, nader te noemen "verweerder". In deze beslissing
wordt de aanvraag van eiser, voor verlening van een
verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, als bedoeld in
artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000, afgewezen.
Een afschrift van de beslissing van 14 mei 2007, is hierbij
gevoegd. Zie bijlage.

Eiser kan zich niet verenigen met voornoemde beslissing en de
gronden waarop deze berust en dient daarom, voorzover
betrekking hebbend op de beslissing in beroep, hierbij de
navolgende grieven in.

Grief I.

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat door onze beroepsaansprakelijkheidsassuradeur wordt uitgekeerd.

ADVOCATEN & PROCUREURS

's-Gravendijkwal 37, 3021 EC Rotterdam, Tel.: 010 - 432 88 87, Fax: 010 - 432 76 08

In II.8 overweegt de rechtbank:

"Artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c van de Vw2000 bepaalt dat bij het onderzoek dat hij asiel wenst".

En verder onder II.9:

"Volgens vaste jurisprudentie geldt een melding binnen twee dagen na binnenkomst in Nederland als onverwijld. Volgens of via openbaar toegankelijke informatiebronnen".

Voorts onder II.10:

"Het afwijzende besluit steunt tevens op artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw2000. Verweerder heeft zich daartoe niet aan verzoeker kan worden toegerekend".

En tevens onder II.11:

"Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder om al voorgaande redenen een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan".

Toelichting:

De rechtbank neemt, ten aanzien van het gestelde betreffende het ontbreken van een identiteitsdocument bij eiser en het zich niet binnen tweede dagen na binnenkomst gemeld hebben, de motiveringen van verweerder zonder enige nadere motivering over en passeert grotendeels de stellingen terzake van eiser. De rechtbank miskent daarbij, dat eiser noodgedwongen heeft moeten verblijven in woningen, waarin allerlei personen aanwezig waren en aldaar een groot risico aanwezig is, dat goederen, en zeker gewilde objecten als een paspoort, gestolen werden. Eisers stelling dat hij wel in het bezit van een paspoort was, maar deze gestolen werd, kan daarom niet als onaannemelijk van de hand worden gewezen, temeer daar betrokkene van de diefstal aangifte heeft gedaan bij de politie. Voor wat betreft het zich niet tijdig gemeld hebben, gaat de rechtbank in haar overwegingen volledig voorbij aan de stelling van eiser, dat hij vanwege hetgeen hij meegemaakt heeft in het land van herkomst, met name van de zijde van de regeringsfunctionarissen, zwaar getraumatiseerd was en een angst had om zich te wenden tot (Nederlandse) autoriteiten. Dit werd nog eens versterkt door berichten, dat er banden bestonden tussen de Nigeriaanse en de Nederlandse politie.

Deze berichten verschenen in de media en waren verifieerbaar.

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat door onze beroepsaansprakelijkheidsassuradeur wordt uitgekeerd.

Eiser was bij binnenkomst totaal onbekend met de Nederlandse Asielprocedure en volledig aangewezen op informatie van Nigerianen in Nederland waar hij tussen verbleef. Om die reden kon betrokkene, ondanks zijn langdurige verblijf in Nederland zich evenmin laten informeren tot verkrijging van verdragsrechtelijke bescherming via een rechtshulpverlener of openbaar toegankelijke informatiebron. Eiser wist de weg niet. Dit bracht met zich mee, dat betrokkene zich niet direct na binnenkomst kon melden. Eerst nadat, rond 27 november 2006 wel op de hoogte geraakte van de asielprocedures en hij ten aanzien van zijn angst voor autoriteiten gerust gesteld werd, heeft hij kort daarna een asielverzoek ingediend. Ten onrechte heeft de rechtbank niet overwogen, dat de eis, dat personen zonder papieren onverwijld zich moeten melden bij de autoriteiten voor indiening van een asielverzoek, ziet op indiening zodra dit mogelijk is. Om bovengenoemde redenen was indiening voor betrokkene direct na binnenkomst praktisch en emotioneel niet mogelijk. Zodra dit in november 2006 mogelijk was, heeft eiser direct een asielaanvraag ingediend, hetgeen in die zin als zijnde onverwijld kan worden aangemerkt. Ten onrechte heeft de rechtbank in bovengenoemde geen verschoonbare redenen gezien om zich niet kort na binnenkomst te melden. Bovendien heeft de rechtbank verzuimd haar overweging terzake deugdelijk te onderbouwen.

Grief II.

Onder II.12 overweegt de rechtbank:

*"Volgens verweerder ontbreekt die vereiste positieve overtuigingskracht nu verzoeker niet beschikt
... en wanneer hij zich schuil is gaan houden"*.

Alsmede onder II.13:

*"Marginaal toetsend is de voorzieningenrechter
... ongeloofwaardig te achten"*.

Toelichting.

Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld, dat verweerder het asielrelaas van betrokkene ongeloofwaardig mocht achten, daar eiser zich een aantal details over de beweging, waartoe hij in Nigeria behoorde, zich niet wist te herinneren. De rechtbank gaat daarmee volledig voorbij aan het feit, dat er, zoals eiser stelde, sinds zijn vertrek uit Nigeria en zijn asielverzoek een zodanig tijdsverloop is, dat betrokkene zich

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat door onze beroepsaansprakelijkheidsassuradeur wordt uitgekeerd.

niet meer alle details exact kon herinneren en bovendien betrokkene slechts actief was in een lokale afdeling van de Massob en geen inzicht had in de landelijke organisatie en haar bestuur. Gelet op bovenstaande is het niet onaannemelijk, dat betrokkene redelijkerwijs niet op de hoogte kon zijn van bepaalde zaken betreffende de Massob, ofschoon hij wel tot deze groepering behoorde. Evenmin overwoog de rechtbank ten onrechte dat gelet op het tribale en familiale karakter van politieke conflicten in Afrika, betrokkene alleen al door het feit dat hij familie was van twee personen, welke actief waren in de Massob en door de regeringsfunctionarissen vermoord waren, de onwelgevallige aandacht trok van deze autoriteiten.

Grief III.

Onder II.14 overweegt de rechtbank:

*"In beroep heeft verzoeker alsnog een faxkopie van
.. echtheid ervan niet kan worden gecontroleerd"*.

Toelichting.

Ten onrechte miskent de rechtbank in haar oordeel, dat destijds betrokkene overhaast moest vluchten en niet in de gelegenheid was om alle bij hem in bezit zijnde originele papieren mee te nemen. Later heeft eiser met veel moeite getracht het bewijs van zijn Massob lidmaatschap uit het land van herkomst naar hem toe te laten zenden. Om praktische redenen en vanwege het gevaar kon niet de originele kaart worden toegezonden, doch een kopie. De rechtbank kan niet gevolgd worden in haar, overigens ongemotiveerde, stelling dat een kopie niet geverifieerd kan worden op echtheid.

Grief IV.

Verder overweegt de rechtbank onder II.15:

"Eerst in beroep heeft verzoeker een beroep gedaan op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden EVRM) Derhalve faalt verzoekers beroep op artikel 3 EVRM".

En tevens onder II.16:

"De eerst in beroep aangevoerde gronden dat de twee broers van verzoeker Onweersproken is dat verzoeker dit niet heeft gedaan".

Toelichting.

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat door onze beroepsaansprakelijkheidsassuradeur wordt uitgekeerd.

Ten onrechte stelt de rechtbank, dat eiser eerst in beroep een beroep heeft gedaan op artikel 3 EVRM. Reeds in het eerste en nader gehoor heeft eiser onmiskenbaar aangegeven bij terugkeer een gegronde vrees te kunnen koesteren voor het ondergaan van foltering dan wel een onmenselijke of vernederende behandeling. Eiser heeft niet gesteld, dat hij louter vanwege zijn ethnische afkomst gemarteld zal worden maar met name vanwege de betrokkenheid van hemzelf en zijn familie bij een oppositiegroepering. Ten onrechte werpt de rechtbank tegen, dat hij pas in beroep melding heeft gemaakt van persoonlijk ondergane martelingen in het land van herkomst. Ten eerste is, blijkens het verslag, tijdens het (nader) gehoor door verweerder niet aan eiser gevraagd of deze zelf (ook) is gemarteld, terwijl dit een standaardvraag is, welke bij ieder nader gehoor gesteld moet worden. Er kan dan ook in die zin geen sprake zijn van verzwijging van de zijde van eiser. Ten tweede, ook al waren deze feiten reeds bij eiser bij indiening van het verzoek bekend, dit betekent nog niet dat eiser bovengenoemde omstandigheden naar voren had moeten en **kunnen** brengen tijdens het gehoor. De rechtbank passeert in haar overweging volledig de stellingen van eiser terzake in het beroep. In het beroep is namens eiser erop gewezen, dat vanwege de moord op zijn broers en het feit, dat eiser op gruwelijke en vernederende wijze gemarteld werd, namelijk door het slaan van een fietsspaak door het geslachtsdeel van betrokkene, hij daardoor zwaar getraumatiseerd was. Betrokkene was daardoor en uit schaamte niet in staat om direct tijdens het gehoor hiervan melding te maken. Niet voor niets heeft eiser destijds geen toestemming gegeven voor een medisch onderzoek. Eiser heeft tijdens het gehoor wel veelvuldig en gedetailleerd gesproken over martelingen, doch op een wijze als betrof het anderen, terwijl het in werkelijkheid over hemzelf ging. Pas later, na het gehoor, in een gesprek met een vertrouwensarts en zijn raadsman, durfde eiser te erkennen, dat juist hij de gewraakte vernederende martelingen had ondergaan. Tot slot heeft de rechtbank ten onrechte niet overwogen dat gelet op bovenstaande, redelijkerwijs eiser niet tegengeworpen kon worden, dat hij de martelingen reeds tijdens het gehoor ter sprake had kunnen brengen. Evenmin heeft de rechtbank overwogen, dat gelet op deze omstandigheden er redenen zijn om de zaak terug te verwijzen naar verweerder, waarbij een nader medisch onderzoek bij eiser zal uitwijzen dat er sprake was van martelingen.

Met conclusie:

De rechtbank heeft haar beslissing niet draagkrachtig

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat door onze beroepsaansprakelijkheidsassuradeur wordt uitgekeerd.

gemotiveerd

Redenen waarom: Eiser U hierbij eerbiedig verzoekt:

1. Het hoger beroep tegen de uitspraak van 14 mei 2007, gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te vernietigen;
2. Een zittingsdatum en -plaats te bepalen waarop eiser gehoord kan worden alvorens te beslissen;
3. Een kostenveroordeling te geven ten laste van de wederpartij voor de kosten van de procedures in alle instanties en voor de kosten van rechtsbijstand aan de zijde van eiser.

Rotterdam, 11 juni 2007.

Gemachtigde

Bijlage: 1.

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat door onze beroepsaansprakelijkheidsassuradeur wordt uitgekeerd.